

מ"י 25466/12/17 - נוי ארמה נגד מדינת ישראל

בית-משפט השלום בבאר-שבע

מ"י 25466-12-17 מדינת ישראל נ' ארמה

תיק חיצוני: 548797/2017

לפני כבוד השופט חיים פס

המבקשת

נוי ארמה

על-ידי בא-כוחה עו"ד אלי בניה

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות תביעות נגב

החלטה

לפני בקשה לפי סעיף 38(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: החוק) שבגדרה מתבקש בית-המשפט לפסוק למבקשת פיצויים בגין מעצר שווא בתיק זה.

להלן יובאו פרטי האירוע בקצרה.

ביום 12.12.17 הגיעו שוטרים לביתה של המבקשת ובן-זוגה וזאת לצורך ביצוע חיפוש על-פי מידע מודיעיני. במהלך החיפוש נתפסו שתי כספות אשר הכילו סמים, אמל"ח ורכוש נוסף.

יש לציין כי המידע המודיעיני התייחס לבן-זוגה של המשיבה, וזה טען בחקירתו הראשונה מיום 12.12.17 כי מצא את שתי הכספות והביא אותן לביתו, הכחיש קשר לאמל"ח, אולם קשר את עצמו לרכוש שהיה בתוך אחת מהכספות וכן לכמות מזערית של סם שנתפס. יש לציין כי בדוח הפעולה של השוטרים צוין כי בתשאול ראשוני בשטח מסר תחילה בן-זוגה של המבקשת כי אינו יודע למי שייכות הכספות ואיך הגיעו לביתו.

באותו היום נחקרה כאמור גם המבקשת וטענה כי ראתה את הכספות בבית ואף הכניסה אותן לארון הבגדים אולם אין לה כל קשר לכספות עצמן ולא הייתה מודעת לתוכן. ביחס לסמים שנתפסו בבית, ולא בכספות, מסרה המבקשת כי לא הייתה מודעת להם.

המבקשת ובן-זוגה נעצרו והובאו לבית-המשפט, ובדין שהתקיים ביום 13.12.17 שוחררה המבקשת בתנאי חלופת מעצר תוך שבית-המשפט, כבוד השופט צ' פורר, קובע כי "קיים אומנם חשד סביר אשר נסמך בעיקר על ממצאי התפיסה אולם ברור לאור תיק החקירה כי החשדות במקרה זה ממוקדים בבעלה אשר נעצר אף הוא ולא בה". עוד קבע כבוד השופט פורר כי עילת המעצר העיקרית בעניינה של המשיבה הינה עילת מעצר של מסוכנות, אולם הכף נטתה לכיוון שחרורה של המשיבה, ובית המשפט הגיע למסקנה כי חלופת המעצר שהוצעה יש בה כדי לאיין גם את עילת המעצר של המסוכנות וגם את האפשרות לשיבוש הליכי חקירה.

ערר שהגישה המשיבה לבית-המשפט המחוזי (עמ"י 27337-12-17, כבוד השופט ד' בן טולילה), על שחרורה לחלופת מעצר של המבקשת, נדחה.

בסופו של יום הוגש כתב אישום, בפרשה זו, נגד בן-זוגה של המבקשת והוא הורשע במסגרת הסדר טיעון ונדון ל-11 חודשי מאסר בפועל, והתיק נגד המבקשת נסגר על-ידי הפרקליטות בעילה של חוסר אשמה.

בדיון שנערך לפני בבקשה זו ביום 16.5.18 טען בא-כוח המבקשת כי המקרה שלפנינו נופל לגדרי אותם מקרים שהוגדרו בסעיף 38(א) לחוק, ולפיהם לא היה יסוד למעצר או שבית-המשפט התרשם כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

בא-כוח המבקשת טען כי המידע המודיעיני הופנה כלפי בן-זוגה של המבקשת, היה ברור מלכתחילה כי המבקשת אינה קשורה לכספו, למבקשת אין עבר פלילי ויש לה ילדים קטנים, ולמעשה ניתן היה לשחררה כבר בתחנת המשטרה ללא צורך לעוצרה ולהביאה לבית-המשפט.

מנגד טען לפני בא-כוח המשיבה כי כאמור לעיל המבקשת בחקירתה במשטרה מסרה כי היא ראתה את הכספות שנתפסו בביתה והכניסה אותן לארון. בדירתם של בני-הזוג נתפסו גם סמים, בין היתר במטבח, והמבקשת טענה כי היא לא יודעת על ממצאים אלו דבר, עובדה אשר הגבירה את החשד כנגדה גם ביחס לממצאים שנתפסו בתוך הכספות. בסופו של יום החליט הקצין הממונה, לאור גרסאות בני-הזוג בחקירתם הראשונה, כי יש מקום לעצור את המבקשת בעילות של מסוכנות ושיבוש הליכי החקירה ולהביאה לבית-המשפט. לטענת בא-כוח המשיבה בית-המשפט עצמו בדיון קבע כי קיים חשד סביר הנסמך על ממצאי התפיסה בדירה וכי קיימת עילת מעצר של מסוכנות, ושחרר את המבקשת בתנאי חלופת מעצר. עוד טען בא-כוח המשיבה כי גם בערר שהוגש על-ידי המדינה לא קבע בית-המשפט המחוזי כי לא היה יסוד למעצר, ומצא כי החלטתו של השופט פורר הייתה מאוזנת, בשים לב למצב הראייתי בתיק, לעילות המעצר ולנסיבותיה האישיות של המבקשת.

לאחר שעינתי בחומרי החקירה בתיק, שמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בטיעוניהם שהוגשו בכתב הגעתי לכלל מסקנה כי אין זה התיק שבו בית-המשפט יעשה שימוש בסמכותו הנתונה לו על-פי סעיף 38(א) לחוק ויפסוק פיצויים.

כפי שנקבע לא אחת בפסיקה בעניין זה, הרי שתנאי ראשוני לפסיקת פיצויים הינו קביעה כי לא היה יסוד למעצר. בתיק זה נקבע על-ידי שתי ערכאות כי קיים חשד סביר כנגד המבקשת ואף קיימת עילת מעצר.

כבוד השופט פורר בהחלטתו, אשר היה מודע לגרסת המבקשת במשטרה, לא קבע כי לא קיימות ראיות נגד המבקשת אלא קבע כי קיים חשד סביר ברמה מסוימת ואף קבע כי קיימות עילות מעצר בעניינה של המבקשת, אולם, כמצוות המחוקק, ולאור נסיבות התיק ונסיבותיה האישיות של המבקשת, בחן חלופת מעצר אשר יהיה בה כדי לאיין את עילות המעצר, ובסופו של יום בחר להורות על שחרורה של המבקשת.

בית-המשפט המחוזי אשרר קביעות אלו.

כפי שנקבע לא אחת לא ניתן להסתמך על חוכמה שבדיעבד ביחס להחלטה אם המעצר היה מוצדק מלכתחילה.

העובדה כי שתי ערכאות החליטו, במקרה זה, כי באיזון בין עוצמת החשד לבין חלופת המעצר שהוצעה יש לשחרר את המבקשת לחלופת מעצר, אינה פוגמת בנכונות שיקול דעתו של הקצין אשר החליט לעצור את המבקשת, שכן לו היינו אומרים כך, הרי שכל חשוד אשר מובא לדיון במעצרו בבית-המשפט ובית-המשפט מחליט לשחררו לחלופת מעצר, יהיה זכאי לכאורה לפיצוי בגין מעצרו.

אינני מקל ראש בקושי אשר חוותה המבקשת בשל מעצרה, אולם כפי שקבעתי לעיל, לאור כלל חומרי החקירה בתיק והחלטות בית-המשפט אינני סבור כי המקרה שלפני עומד בגדרי סעיף 38(א) לחוק ומצדיק פסיקת פיצויים.

לאור כל האמור לעיל הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

תיק החקירה יוחזר לנציג המשיבה.

מסמכים אישיים של המבקשת שהוגשו לתיק במסגרת הדיון בבקשה זו יוחזרו לבא-כוח המבקשת.

ניתנה היום, ט"ו בסיוון התשע"ח, 29 במאי 2018, בהעדר הצדדים.

חיים פס, שופט